

ČAR BESEDE MOJE

Leto 1996/1997
Izdaja 1

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj

Po mnenju Ministrstva za šolstvo in šport Republike Slovenije z dne 26.3.1997, št. 415-95/97, sodi literarno glasilo OŠ Ljudski vrt Ptuj Čar besede moje med proizvode, za katere se po tar. št. 3 plača 5 % davek od prometa proizvodov.

NAMESTO UVODA

*Kot ptica z razprostrtimi krili naj otroška beseda poleti
– tja k oblakom belim, k zvezdam nebesnim, k sanjam
prelestnim.*

*Kot ptica, prosta vseh vezi, naj nad razumom jasnim in
dnevom vsakdanjim
k svobodi lastne besede z velikim zamahom svojih mladih kril
zleti.*

Sonja Dežman

MOJA VRNITEV V SLOVENIJO

Nekega dne sta mi oče in mati povedala, da se bomo preselili v Slovenijo. V meni se je prebudil strah. Zamislil sem se nad tem, kako bom zmogel v novi šoli.

Napočil je dan, ko sva se z materjo odpeljala v Slovenijo. Tam naju je že čakal oče. Preselili smo se v Krčevino pri Vurbergu. Tukaj je živel moj ded. Težko smo se odločili, v katero šolo se naj vpišem. Dogovorili smo se, da bom obiskoval osnovno šolo Ljudski vrt v Ptuj.

Moj prvi dan v šoli ni bil tako strašen, kot sem si predstavljal. Novi sošolci so me lepo sprejeli, enako tudi učitelji in ravnatelj. Pomagali so mi premagati prve težave. Takoj so mi bili pripravljeni razložiti vsako stvar, katere nisem razumel. Trudili so se, da bi mi čim bolj ugodili.

Upam, da bodo ostali moji pravi prijatelji in da bom z njihovo pomočjo uspešno končal osnovno šolo. Moja želja je, da bi po končanem osmem razredu nadaljeval šolanje.

Najbolj pa si želim, da ne bi nikoli obžaloval, da sem se s starši vrnil v Slovenijo.

Laris Krepek, 7. a

SVET, V KATEREM ŽIVIMO

Živimo v svetu računalništva in elektronike. Ta svet imenujemo svet napredka, čeprav ni vedno tako. Kljub velikim dosežkom v znanosti smo še vedno le ljudje na velikem planetu sredi neskončnega vesolja. Čeprav se prepričujemo, da z napredkom ustvarjamo lažje in udobnejše pogoje za življenje, marsikdo v resnici vidi, da cilj človeštva ni v tem.

Z uvajanjem strojev v tovarne, v katerih so prej delali ljudje, se povečuje brezposelnost. Takšen napredek torej ni blagor človeštva. Res je, da nam nekateri izumi lajšajo delo, vendar je vedno več nepotrebnih in škodljivih izumov.

Brezposelnost pa ni edini problem. Tudi onesnaževanje planeta Zemlje je velika nadloga in nevarnost za ljudi. Če bo šlo tako naprej, bomo svoj veliki dom ljudje sami razstrelili, ali pa se zadušili.

Na Vzhodu, pa tudi na Zahodu, je vprašljiva tudi državna ureditev, ki ji pravimo demokratična. V večini bivših držav nekdanje Jugoslavije je uvedena nekakšna oblika diktature. V Srbiji predsednik Milošević kljub nesporni zmagi opozicije na t.i. demokratičnih volitvah noče odstopiti. Zaradi tega lahko pride do državljanske vojne. Ne na Hrvaškem ne v Srbiji ni svobode govora. Radijske in televizijske postaje ter napredni časopisi se ukinjajo. Tako ne bomo prišli do miru na Balkanu.

Velik problem je tudi prenaseljenost. Povzroča lakoto, porast kriminala, diskriminacijo. Tudi na naravne nesreče, katerih je vedno več in nanje človek ne more vplivati, ne smemo pozabiti. Ljudem na prizadetih področjih bi morali bolj pomagati. Vendar pa ni le narava tista, ki povzroča nesreče. Za nekatere (večino) smo odgovorni izključno ljudje.

Svojevrsten problem predstavlja tudi hrana, ki jo imenujemo »fast food«. Nekateri ljudje jedo vse svoje življenje le takšno hrano, zato pa zbolijo. Mislim, da to ni hrana prihodnosti. Na koncu smo prišli do spoznanja, da napredek le ni to, kar smo mislili doslej. Napredek ni v računalnikih in strojih, temveč v MIRU. To je naša prihodnost in upanje za boljši svet.

Filip Janžekovič, 8. a

DEČEK IN JABLANA

Deček: »Zdravo, jablana.«

Jablana: »Dober dan, deček.«

Deček: »Ali lahko splezam nate?«

Jablana: »Ne, ne smeš!«

Deček: »Oh, zakaj pa ne smem?«

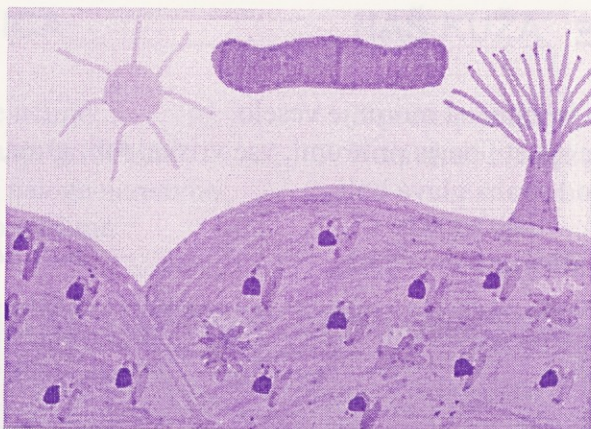
Jablana: »Ker si me tako lepo prosil, ti dovolim, da splezaš name.«

Deček: »Hmm, kako dobra so tvoja jabolka.«

Jablana: »Vem, saj mi vsi ljudje govorijo o tem.«

Deček: »Zato pa jih bodo tudi obrali.«

Valentina Žitek, 2. b

Maja Jurgec, 1. c

MUCA ZA PRODAJO

Dobila sem muco cartljivo,
prijazno in zelo ljubeznivo.
Z njo se rada igram
in hrano kupujem ji vsaki dan.
Spi pa v škatli,
v topli garaži,
kjer Ben, ljubosumen naš pes,
jo včasih razdraži.
To je vse,
odločite se.
Če bi jo radi kupili,
pokličite me!

Janja Čeh, 7. 6

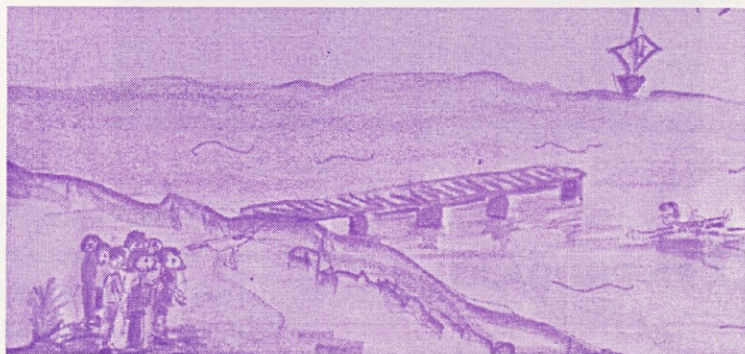
Jure Fištravec, 4. c

MORJE

Na morju je lepo, na morju je veselo.
Ko noč se spusti, burja prihrumi, vse vriska, tuli, grmi,
mene pa od straha glava boli.

Maja Lesjak, 4. a

Neja Blagovič, 4. c

BOLEZEN

Če za zdravje ne skrbiš,
potem zboliš.

Ko zunaj sonce sije,
ti v postelji ležiš in
pod toplimi odejami
se kar naprej potiš.

namesto v bazenu
v ambulantni sediš.

In tako se ti godi,
dokler bolezen se ne
poslovi.

Namesto sladoleda
zdravilo dobiš,

Ana Janžekovič, 5. a

PESMICA

V šoli se učimo,
da si znanje pridobimo.
Domače naloge naredimo,
da vse to utrdimo.

Prostega časa ni veliko,
saj zahteve so velike:
enic se vsi bojimo,
a petic se veselimo.

Šola res ni šala,
mi moja mama pravi.

Nataša Vindiš, 6. 6

NAŠ KUŽA

Naš kuža je falot,
Nam skočil je čez plot.

Pa smo ga ujeli
In z vrvico pripeli.

Zdaj grize, laja, praska,
Da čisto je brez glaska.

Naš kuža je falot,
Nam skočil je čez plot.

Mitja Korošec, 1. 6

ZAKAJ

V šolo hodim, da se naučim:
»Zakaj je šola tako velika?«
»Zakaj in kako nastane
slika?«
»Zakaj zunaj veter piha?«
»Zakaj se je prehladil Miha?«
»Zakaj burja brije?«
»Zakaj sonce sije?«
»Zakaj je zeleno polje?«
»Zakaj je modro morje?«
»Zakaj rastejo drevesa?«
»Zakaj kostanj plode stresa?«

»Zakaj in kako se dobra juha
skuha?«
»Zakaj je potrebna peka
kruha?«
»Zakaj se delajo prevali?«
»Zakaj se nekdo s svojimi
zobmi hvali?«
In še mnogo vsega vprašanje
ZAKAJ obsega.

Maja Lesjak, 4. a

POMLAD

PRIŠLA JE POMLAD IN Z NJO SONČEK ZLAT.
ZVONČKI, VIJOLICE IN TROBENTICE ŽE KUKAJO IZ
ZEMLJE.

Lara Učakar, 1. 6

Barbara Selinšek, 3. c

MOJ DNEVNIK

Ponedeljek

Žjutraj, ko sem vstala, sem si najprej umila zobe, nato sem se oblekla in najedla. Ko je bilo to opravljeno, sem se obula in odšla v šolo. V šoli smo se veliko naučili. Po pouku sem šla v varstvo in naredila nalogo.

Popoldan sem šla iz varstva domov. Zvečer sem gledala televizijo. Nato sem večerjala in se umila. Ko se je bližala noč, sem šla spat.

Nika Kramberger, 2. 6

IN POTEM...

Otroci so se dolgočasili. Niso vedeli, kaj bi počeli. Odločili so se, da bodo poiskali najlepšo besedo. Poklicali so telefonske informacije. Tam so jim povedali, da tudi oni ne vedo za najlepšo besedo.

Vsi so do večera premišljevali, ampak niso našli najlepše besede. Toda mi jo poznamo, kajne?

Učenci 2. 6

ZIMSKO VESELJE

Zima je zame drugi najlepši letni čas, ker so mi vseč zimski športi. Na Ptujju že dolgo ni bilo take zime kot letos. Ker je bilo polno snega, smo imeli tudi zimski športni dan. Tam smo se sankali in vozili z lopaticami. Učiteljice so me zafkravale, če bi jih peljal. Ker si niso upale, sem se jim samo smejal.

Doma pa smo priredili pravo tekmovanje v skokih. Imeli smo tri ekipe: veterane, srednješolce in osnovnošolce. Najdaljši skok je bil dolg devetnajst metrov in pol. Pri starejših in mlajših srednješolcih so se dogajale prave smešnice, a najbolj veselo je bilo pa pri mlajših. Nejc, ki je star osem let, je padel in od takrat ne upa več na skakalnico. Pri mlajših sem skakal tudi jaz in bil četrti. Moj najdaljši skok je bil štirinajst metrov. Prvim trem zmagovalcem so podelili tudi nagrade.

Tega dne je bilo čudovito, kljub temu, da je bil mrzel zimski dan.

Branko Lah, 4. 6

Janja Pintarič, 2. 6

POMLAD

Pomlad, pomlad k nam bo prišla,
copate obula, škornje sezula.
S sabo prinesla bo rože in trave,
da ne bodo lačne krave.

Taka bo pomlad,
brez nevšečnosti in spečnosti.

Maja Lesjak, 4. a

BILA SEM URA

Živela sem v trgovini z urami. Znala sem govoriti in jesti. Nekega dne me je kupila prijazna gospa. Odnese me je v veliko sobo. Potem sem leta in leta stala v tisti sobi.

Dokler ni nekoč k meni prišla prijazna deklica. Bila je zelo začudena.

Vprašala me je: »Ali si ročna ura?«

»Ne,« sem ji odgovorila. »Jaz sem budilka.«

»Ali te lahko odnesem k sebi?«

»Da,« sem veselo odgovorila.

In tako me je odnesla domov. Pri deklici sem bila zelo srečna.

Ko je gospa naslednjega dne prišla v veliko sobo, mene več ni bilo. Preveč me že ni pogrešala, saj si je takoj kupila novo uro. In tudi ona je bila srečna...

Valentina Žitek, 2. b

ČIČKE, ČAČKE

Čičke, čačke, moje račke,

so vesele in debele.

Hranim jih res lepo,

da imajo kilogramov sto.

Ni jih videti lepo,

saj tako debele so,

ho, ho, ho.

Maja Lesjak, 4. a

OSEBA, KI JO IMAM RADA

Mnogo ljudi je, katere imam rada. To so starši, sošolci, sošolke in znanci. A najbolj rada imam babico.

Pravim ji mama. Je zelo delavna. Ima črne lase, malo sivkaste ter spete v figo. Malo bolj je debela, a zabavna. Zelo rada ima živali. Živi blizu gozda. Najraje dela na vrtu, veseli jo tudi vlaganje. Veliko časa preživi zunaj. Vsak dan hodi v staro hišo, ki je pokrita s slamo. Tam je živel z mamo in očetom ter desetimi brati in sestrami. O tem se zelo rada pogovarja. Zanimivo jo je poslušati, ko pripoveduje o življenju nekoč. Tedaj, se mi zdi, je bilo bolj zabavno, kot je danes.

Ko imam čas, rada zahajam k njej. Z veseljem ji pomagam pri delu. Pri mami dan hitro mine, saj ima polno dela. Tudi pogovarja se rada z menoj. Včasih tudi kaj zmoliva.

Želim si, da bi še dolgo živel in da bi bila zdrava, saj si brez nje ne znam predstavljati življenja. Želim si še, da bi jaz imela več časa, saj bi jo tako lahko obiskovala vsak dan.

Janja Murko, 4. 6

O POMLADI

Ko spomladi se narava prebudi,
te povabi v svoje dlani.

Ko se pomlad zbudi,
se ljubezen rodi.

Simona Petek in Jasmina Fišer, 6. a

MOJ NAJLJUBŠI KOTIČEK

Moj najljubši kotichek ni moja soba, kot je to v navadi pri mojih sovrstnikih. To je kraj v naravi, vendar ga ne bom izdala, saj je Urhova in moja skrivnost.

Nikoli v življenju si nisem mislila, da bom kdaj odkrila tak prostor, še manj pa, da bom v njem preživela toliko lepih trenutkov.

Še se spominjam dneva, ko sem po naključju odkrila ta kotichek. Če povem po pravici, mi sprva sploh ni bil preveč všeč. Toda čez čas sem se ga navadila in postal je del mene, pa tudi Urha.

Včasih sem prepričana, da zanj ne ve, razen naju z Urhom, nihče na svetu. Ta misel me razveseljuje. Zato bo moj najljubši kotichek ostal za vas neimenovan.

Viška Valenčič, 7. c

STRAHEC

Strahec mali me jezi,
a mama pravi, da ga ni.
Pa se pod odejo skrijem,
kjer je tema, noč in mir.
Pa me strahec spet dobi,
za lase me prime, joj,
kako v grozi zakričim.
Mamica pa se smeji,
ko očka pod odejo leži.

Maja Lesjak, 4. a

PESEM O ŠOLSKIH PREDMETIH

Spoznavanje narave

Živali in rastline
so del narave žive.
Reke so že mrtve,
gozdovi so bolni.
Zato ne uničuj narave
in si to dobro zapomni.

Neja Blagovič, 4. c

NAŠE GORE

(Ob neki sliki)

Ob pogledu na sliko našega gorovja vsakega Slovenca prevzame ponos. Tako mogočne so videti naše gore, tako mirne, kot da ne bi bilo življenja na njih. Tisoče let že stojijo in kljubujejo naravnim silam. Koliko bi nam lahko povedale, če bi govorile. Njihovi gozdovi tiho šumljajo in beli sneg, ki jih pokriva, se blešči kot diamanti. Skale, ki se dvigujejo kvišku, so videti mogočne in modre ter prej spominjajo na velike modrece kot na kup kamenja. Kako spokojna je voda gorskih jezer, kako mirna je njena gladina, ko jo obseva sonce. Veličasten je pogled na to veličino, na te gore, ta jezera, to pokrajino na slovenskih tleh, ki priča o ponosu in trdnosti naše dežele. Smreke nam šepetajo, da smo po srcu in lepotah naše male države mogočen narod, če le hočemo in želimo biti. Zato nam ni potrebno potovanje po svetu, da bi videli lepoto – imamo jo doma.

Maja Leber, 6. c

SREČA

Sreča je zame
ena velika vreča.
V njej skritih
je polno lepih dogodkov
in mnogo predsodkov.

Le da sreča
ni vedno ta vreča;
včasih je le
kup žalostnih
in nesrečnih stvari.

Sreča je kot sveča.
Med nami je,
dokler gori,
čeprav se včasih
tako ne zdi.

Estera Fijan, 5. b

Nika Kramberger, 2. b

PTIČKI

Kdo nas straši?
Kdo nas plaši?
To sosedova je mačka
z imenom Tačka.

Kremplje velike ima
in glasno mijavkati zna.
Hoče nas takoj ujeti
in na mah požreti.

Anja Dangubič, 2. c

NAJ SE PREDSTAVIM

Zdravo!

Sem Lea Ačko. Doma sem v Ulici 5. prekomorske brigade 3 v Ptuj. Hodim v 5. b razred osnovne šole Ljudski vrt. Stara sem enajst let, saj sem bila rojena 26. julija 1985. Visoka sem 153 cm, težka pa 36 kg. Imam devetletnega brata Tomaža, mamo Darinko in očeta Tomislava.

V prostem času rada plešem, pojem, kolesarim, plavam; zelo rada pa tudi poslušam glasbo in gledam televizijo. Moji najljubši šolski predmeti so angleščina, slovenščina in telovadba. Imam dopisovalko in najboljšo prijateljico Evo Fras.

Joj, pozabila sem vam povedati, kakšne barve so moje oči in lasje! No, imam zelene oči, lasje pa so blond. Rada imam igrače, a najljubša sta mi medvedek Leo in punčka Nina. Zelo si želim imeti žival, na primer muco. To pa ni mogoče, saj stanujem v bloku. Zato si nikar ne želite, da bi tudi vi živeli v bloku. Moja najljubša žival pa ni muca, ampak delfin. Všeč mi je njegova lepota, skakanje iz vode in prevračanje po njej.

No, sedaj pa mislim, da bo dovolj. Prebrali ste nekaj o meni in me spoznali.

Adijo!

Lea Ačko, 5. 6

SONČNI ZAHOD

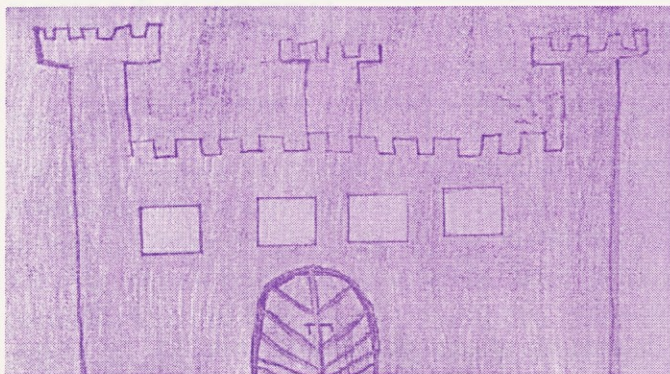
Kako lep je sončni zahod, še posebej na morju.

Nekega dne, ko je Anica opazovala zaton sonca, si je čisto na skrivaj nekaj zaželela. Zaželela si je velik, lep grad, v katerem bi stanovala z očkom in mamico.

Čez dobro leto se ji je želja uresničila. Poslej je živela v gradu skupaj s starši. Ko je minilo nekaj let, je Anica spet odšla na na morje, kjer je ostala dva tedna. Vsak dan je hodila na obalo, kjer si je ob sončnem zahodu pred mnogimi leti prvič zaželela gradu. Sedaj je le plavalala v morju in opazovala naravo.

Nekega dne pa so morski valovi prinesli na obalo mrtvo Anico...

Slavica Gašparič, 2. c

Sašo Kramberger, 2. 6

PIFLARJI

(Odlomek)

V tem poglavju vam razložim, zakaj jaz nisem *piflarka*.

Nekega normalnega ponedeljka sem bila v šoli. Klemen me je vprašal, zakaj nisem *piflarka*.

Odgovorila sem mu: »Veš, Klemen, za to obstaja več razlogov in odgovorov. Prvi je, da za učenje in *piflanje* nimam časa. Drugi razlog je v tem, da se mi ne da. Tretji razlog: prijateljice bi me zaradi tega zafrkavale, oziroma me ne bi imele tako rade kot sedaj. Četrty razlog pa je v tem, da je tako najlažje. In, če sem... «

Naenkrat se Klemen vmeša v moje besede in vpraša: »Zakaj pa potem mene ne zafrkavajo?«

Premislim, nato še enkrat in še enkrat. Odgovora pa nisem imela.

Kljub temu ga zavrnem: »*Piflarka* pa nočem biti. Ne moreš, pa tudi ne boš me prepričal v to!«

Tako se je, vsaj zame, končala razprava o tem problemu.

Viđa Kaučič, 4. c

SANJE

Sanjal sem, da sem bil ptica sraka. Nekoč sem letal po zraku. Nenadoma sem zagledal gumbe. Hotel sem jih ukrasti. Prišel je lovec. Vame je nameril puško. Ko je počilo, sem se zbudil. Takrat sem spoznal, da so bile le sanje.

Miha Pučšič, 2. c

POTOVANJE SKOZI ČAS

(Odlomek)

Ko sem bil nekega dne pri bratrancih, smo sestavljali domišljjsko vozilo. Narejeno je bilo iz različnih delov letal, avtomobilov, koles itd.

Ko smo ga dokončali, smo sedli vanj. Bratranec Peter je premaknil ročico in zahreščalo in zaropotalo je. Naenkrat ...

... Znašli smo se v prihodnosti. Zdaj ni bilo več vojn. Tehnologija ni škodila rastlinam in živalim, niti ljudem. Ko smo se sprehajali po parku, so nam ptice sedale na ramena, srne so se pasle ob robu potke, zajci so skakljali po jasi. Ko smo vse to opazovali, smo se spomnili na dom. Brž smo sedli v domišljjsko vozilo in odpotovali domov.

Andrej Šmigoc, 4. c

PRIMOŽ V GOZDU

(Iz: Knjiga učenja)

Nekega vetrovnega dne se je Primož odpravil v gozd. Med visokimi drevesi in gostim grmovjem se je sprehajal, ko je zagledal ptico na veji. Pobral je storž, ga zalučal proti ptici in jo zadel. Omahnila je na tla. Ko je prišel do ptice, je videl, kako se zaman trudi, da bi vzletela. Vzel jo je v naročje in pomislil, kako bi bilo, če bi bil on ptica. Zasmilila se mu je, zato jo je odnesel domov. Doma jo je nahranil in nato spustil.

Od tega dne je Primož vedno pomislil nase, kadar bi se spomnil kaj tako neumnega. Jaz pa vam povem, da ne plašite živali, saj so tudi živa bitja in nam tudi koristijo.

Tjaša Frangež, 4. c

MOJ SRNJAK PIKI

Nekega pomladnega dne je dedek našel bambija, ki je po nesreči ostal brez mame srne. Sprva je kazalo, da ne bo preživel, kasneje pa si je opomogel. Bil je zelo ljubek. Klicali smo ga Piki. Vsi smo se igrali z njim, hranila pa sva lahko le midva z dedkom.

Pomlad se je prevesila v poletje, poletje pa v jesen. Piki je rasel. Hodil je le še na zajtrk in večerjo, dneve in noči pa je preživel v bližnjem gozdu.

Nastopila je zima. Skrbelo me je za Pikija. Nekega dne je dedek opazil, da je Piki s seboj pripeljal prijatelje. Dedek je nahranil vse.

Sedaj se Piki že nekaj časa ni oglasil. Upam, da ga bom spomladi videla z njegovo družino.

Špela Težak, 2. c

ŽVIŽGANJE

Ime mi je Rok. Hodim v 2. razred. Napisal bom nekaj stavkov o svojem nespodobnem vedenju med poukom.

V petek, pri predmetu spoznavanja narave in družbe, smo se pogovarjali o vinogradu. Bilo je zelo zanimivo. Pogovor je bil sproščen in naenkrat sem se pozabil, da sem v razredu in kar zažvižgal. Zato me je učiteljica opozorila.

Vem, da je bilo moje dejanje zelo neprimerno za vedenje med poukom in v šoli. Žvižgam lahko zunaj, v naravi.

Tako dolgujem opravičilo za svoje ravnanje in obljubljam, da tega ne bom več storil.

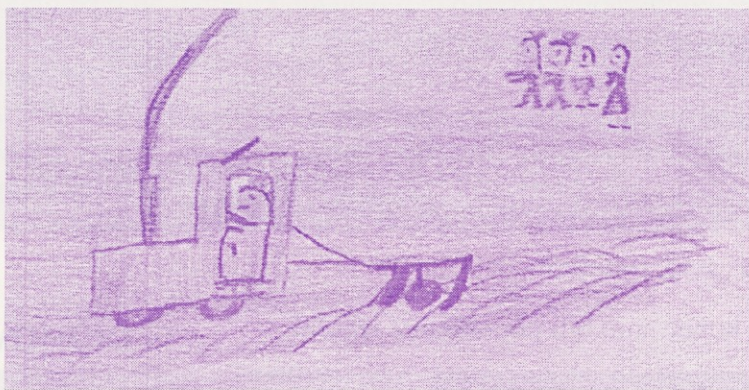
Rok, 2. razred

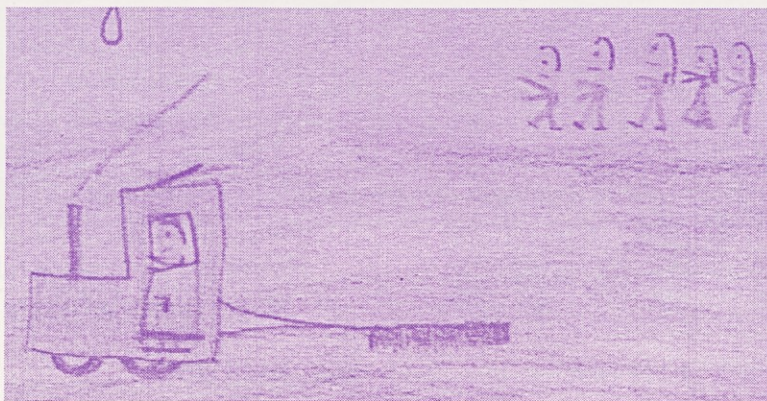
DELO NA NJIVI

Lansko jesen smo bili vsi učenci našega razreda na Benčičevi kmetiji. Ogleдали smo si pripravo zemlje za setev pšenice.

Njiva se najprej preorje. To delo opravi traktor, ki vleče za seboj plug.

Ko je njiva preorana, jo pobranamo. Z brananjem zemljo zravnamo.

Gospod nam je pokazal, kako se je nekoč sejala pšenica in kako se seje danes.

Na koncu smo bili pogoščeni z jabolki.

Slavica Gašparič, 2. c

LISICA IN GROZDJE

Lisica je prišla do vinograda. Tam je srečala vinogradnika. Ker se je izgubila, ga je vprašala: »ali veš, kje sem jaz doma?« Vinogradnik ji je hotel pomagati: »ali veš, v katerem gozdu živiš?«

»ne, ne vem,« je odgovorila lisica.

»potem pa ti ne morem pomagati,« je odvrnil vinogradnik.

»bom pa tvoje grozdje vprašala,« je rekla lisica in nadaljevala pot.

Ko je prišla do grozdja in ponovila svojo prošnjo, ji noben grozd ni mogel pomagati.

In tako lisica še sedaj išče svoj dom.

Valentina Žitek, 2. 6

ZVONČKI

Spomladi se prvi zvončki zbudijo,
glavice dvignejo in zazvonijo.
Lističi beli roso lovijo,
zeleni visoko k soncu bežijo.

Jih mami nabira deklica mala,
v vazo na mizo kot šopek jih dala.

V vodi mlačni hitro venijo,
zvončki lepoto vso izgubijo.
Glavica bela se brž posuši,
liste zelene vse tri izgubi.

Niki Veček, 2. a

Niki Veček, 2. a

POČITNICE

»Čiiiin!« je še zadnjič pozvonil šolski zvonec. Osemindvajset najstnikov je razposajeno skočilo iz svojih klopi. V njihovih glavah je bila ena sama beseda: POČITNICE. To je bil razred 7. b. Najboljši razred na osnovni šoli Ljudski vrt, najboljši razred na svetu. A da ne bom brez zveze *flancala*, naj pričnem s tisto edino besedo, ki še kaj velja za utrujene in naveličane mlade glave – počitnice.

Letos sem imela kar pestre počitnice. Takoj naslednji dan, po zadnjem dnevu pouka, sem bila na Dunaju. Tja sem odpotovala s Filipičevimi in s polnim avtobusom znanih šolskih *fac*. Šli smo si ogledat safari, nato pa smo se ustavili še v Pratru. Noro smo se zabavali! A na žalost se vse lepo enkrat konča in tako se je končal tudi naš izlet na Dunaj.

Kmalu je prišel tudi 29. junij in z njim dan odhoda na morje. Odpotovala sem z našo družino in najboljšimi prijatelji, Filipičevimi. Naš cilj je bil hotel Beli Kamnik II v kraju Njivice na otoku Krku. Imeli smo se čudovito. Domov smo prišli s polnimi glavami čeških besed, saj so bili na Krku skoraj sami Čehi.

Začele so se zaresne počitnice, ki pa sem jih preživljala doma. Vsak dan sem hodila v toplice, se tam utapljala in norela po bazenih, lizala sladoled za sladoledom in se sončila. Če sem kakšen dan ostala doma, ker je zemljo namočil dež, sem šla na obisk h kateri od *frendic*, ali pa doma poležavala s knjigo v roki in mislila na nič.

A bližal se je deseti avgust, dan, katerega nisem in nisem mogla dočakati. Takrat sem odpotovala v Poreč, v kolonijo. V Poreču smo se imeli super, le da je teh dvanajst dni prehitro minilo.

In tako je napočil še zadnji počitniški teden. In kmalu še zadnji počitniški dan. Solze so tekle v potokih, na Zemlji so nastajala nova morja zaradi joka vseh otrok. Pa smo se kmalu potolažili: saj še bodo počitnice in tudi tedaj se bomo imeli super. Sicer pa v šoli ni tako slabo, le učenje je tisto, ki nam greni življenje. »Ciiin!« je pozvonil prvi šolski zvonec. V šestindvajsetih klopeh sedi šestindvajset najstnikov. To je sedaj 8. b, najboljši razred v našem osončju. To je 8. b, ki drugo leto več ne bo ta 8. b. Šestindvajset najstnikov iz tega razreda se bo ločilo in odšli bodo vsak po svoji novi življenjski poti. A nekaj bo ostalo in živelo v njihovih srcih: osem čudovitih osnovnošolskih let.

Iva Klemenčič, 8. 6

Matjaž Štumberger, 5. 6

DEŽUJE

Dežuje, dežuje,
se oči jezi.
Dežnika ne najde,
ko v službo hiti.

Joj, pazi, kje hodiš,
še mami kriči,
ko Vita pred vrtcem
v lužo zleti.

Do šole je daleč,
dežuje močno,
vsa mokra si mislim,
kdaj sonce spet bo.

Vita Lunežnik, 2. a

ŽABICA MALA

Žabica mala je v vodo
skočila,
vse rožice je poškopila,
rožice bo sonce posušilo,
žabico iz vode izvabilo.

Tjaša Žargi, 4. a

PTIČEK ŽVRGOLI

Ptiček žvrgoli,
vse sosede že zbudi,
iz vejice na vejo skače,
in še kliče druge ptiče.

Tjaša Žargi, 4. a

Tanja Zelenik, 8. c

Anja Lunežnik, 7. 6

DEBELO-SUHA SPLETKA

(Avtorica: *Polona Ambrožič, 8. b*)

1. DEJANJE

GLAS: Sedeli sta na postelji, grizljali čokoladne bonbone in klepetali. V odštekanih oblačilih in s pisanimi kitkami sta bili videti čisto normalni najstnici. Ampak... videz vara. Imeli sta posebno poslanstvo. Zaščititi šibke pred močnejšimi. Tega nista naredili z obvladovanjem kakšnih borilnih veščin, ampak s premetenostjo. Torej, kadar nista pisali domačih nalog ali bili v kinu, sta pomagali vsem, ki so se oglasili na oglas, katerega sta dali v časopis.

(Nekdo potrka.)

TAJA: Naprej!

BOBI PALČKA: Dober dan. Opazil sem vajin oglas v časopisu. Saj sta vedve Lia in Taja?

LIA: Ja, to sva medve. Ali vam lahko kako pomagava?

BOBI PALČKA: Ja. Ime mi je Bobi Palčka. Zato, ker sem, kot vidita, malce koščen. Ampak si ne morem pomagati. Hrana se mi upira. No, prišel sem, ker mi nekdo krade... Vesta, trgovino s Paloma izdelki imam. No, in nekdo mi krade WC-papir. Že nešteto rol mi je odnesel.

LIA: Aha, razumem. Radi bi, da odkrijeva, kdo je ropar.

BOBI PALČKA: Ne, ne. To pravzaprav že vem. Ampak policija noče nič narediti, ker nimam dokazov. Ampak jaz vem, da je ona.

LIA in TAJA: Kdo?

BOBI PALČKA: Debela Enrika.

TAJA: Zakaj pa ravno ona? Mislim, kako veste, da je ona?

BOBI PALČKA: Vesta, Debela Enrika je že od mojega rojstva nesmrtno zaljubljena vame. Prejšnji mesec me je zasnubila. Ampak jaz sem jo zavrnil, vesta. Ne ljubim je. In tudi ona v resnici ne ljubi mene. To samo misli. Debela Enrika v resnici ljubi samo hrano. Meni pa se to upira. In zdaj se mi maščuje tako, da mi krade WC-papir. Vesta, moje redne stranke so že besne. In ravno zdaj nimam WC-papirja, ko je obdobje drisk in vetrov. No, ali mi bosta pomagali?

TIA: Seveda bova! Pustite nama vašo telefonsko številko, in ko se bova domislili, kako se naj lotiva stvari, vas bova poklicali.

BOBI PALČKA: Hvala lepa! Večno vama bom hvaležen, če mi bosta pomagali. Nasvidenje!

TAJA: Kaj bova storili?

LIA: Mislim, da morava samo zbrati dokaze in se pogovoriti z Debelo Enriko. In če ne bo šlo zlepa, pokaževa dokaze policiji.

TAJA: Samo zbrati dokaze? Ne zdi se mi ravno izvedljivo. Lahko je reči, ampak težje narediti. Kako naj bi dobile dokaze? Misliva celo noč stati pred trgovino, ali kaj?

LIA: Mislila sem... (Nekdo potrka. Vstopi debeluška. Ves čas se trese, hlipa, tuli, joka in si otira oči s čipkastim robčkom.)

TAJA: Oh, gospa, kaj se je zgodilo? Gospa, kaj se je zgodilo?

DEBELA ENRIKA: Joj, morata mi pomagati. Saj mi bosta pomagali? Kajne, da bosta?

LIA: Seveda bova. Ampak najprej nama morate povedati za kaj gre.

DEBELA ENRIKA: Oh, pred kratkim sem bila tako srečna. Imela sem čudovitega moškega, sanjskega moškega. Bil je suh in droban, brez velikega pivskega trebuha, kot ga ima večina moških. Rečem vama, bil je kot princ iz pravljice. Oh, in potem me naenkrat ne mara več. (Joče se). Oh, oprostita, pozabila sem se vama predstaviti. Ime mi je Debela...

LIA in TAJA: Enrika!

DEBELA ENRIKA: Kako pa vesta? Ali sta tudi jasnovidni? Joj, povejta mi, če ga bom dobila nazaj! Bova imela otroke? Bodo debeli ali suhi?

TAJA: Gospa, vaše ime sva...

LIA: Uganili, gospa. Vaše ime sva enostavno uganili. Saj veste, ženski šesti čut in te stvari. No, povejte nama, zakaj vas je Bobi Palčka zapustil?

DEBELA ENRIKA: Bobi Palčka. Tudi njegovo ime...

TAJA: Sva uganili! Torej, bi nama sedaj povedali?

DEBELA ENRIKA: Seveda. Vsega je kriva ona. Paličnjakinja. Najrajši bi jo kar pojedla. Ampak ne. Ona še zato ni dovolj dobra. Preveč koščena je. Čisto je spremenila mojega Bobi Palčko. Prej me je imel rad, sedaj pa... (Joče se.)

TAJA (zašepeta Lii): Torej je Bobi Palčka lagal.

LIA (zašepeta Taji): Ali pa laže Debela Enrika.

TAJA in LIA: Neee!

LIA: Gospa, kako pa veste, da je vsega kriva Paličnjakinja? In kako sploh veste, da sta ona in Bobi Palčka prijatelja?

DEBELA ENRIKA: Videla sem ju, ko sta se sprehajala po mestu. Držala sta se za roke.

TAJA: Kje pa ste bili vi, da ste ju videli, onadva pa vas ne?

DEBELA ENRIKA (zagleda bonbone): Smem?

LIA: Kar postrezite si.

DEBELA ENRIKA: Jaz sem sedela v mestni gostilni Vinček. Vesta, pomagala sem jim.

LIA: Kaj ste jim pomagali?

DEBELA ENRIKA: Jestu zrezke. Pomagala sem jim jestu zrezke. Ko sem ju videla skupaj, sem bila tako šokirana, da nisem mogla pojesti več kot dvanajst zrezkov.

LIA: Dvanajst zrezkov?!

DEBELA ENRIKA: Oh, vesta precej majhni so! (Baše se z bonboni.) Približno takšni! (Z roko pokaže kar precej velike zrezke.)

No in potem mi je postalo vse jasno. Ja, to je pojasnilo Bobi Palčkino čudno vedenje zadnje čase. Ampak sem si mislila, bom ga že dobila nazaj. Skuhala mu bom čudovito gobovo juho in slastne puranje zrezke. Hmm. Mnjam. (Ob misli na to se ji že cedijo sline.) Čeprav je suhec, to obožuje. No, pravzaprav JE oboževal. Ko sem mu pripravila, je rekel, da se mu hrana upira. (Zajoče.) Spakiral je kovčke in odšeeel. (Že tuli.)

LIA: Gospa Debela Enrika, dovolite mi, da vas vprašam, ali morda veste kaj o WC-rolah, ki izginjajo iz njegove trgovine s Paloma izdelki?

DEBELA ENRIKA: In vi trdite, da niste jasnovidni! Saj tudi to veste. Ampak jaz nimam nič pri tem. Tega ne bi nikoli naredila Bobi Palčki. Saj ga vendar ljubim. To dela prav tista njegova Paličnjakinja.

LIA: Ampak zakaj?

DEBELA ENRIKA: Vesta, Bobi Palčkina družina se že od nekdaj ukvarja s prodajanjem Paloma izdelkov. S tem je začel že njegov pra - pra - pra - pra - pra ded Bobinus Palčkius. In s to obrtjo, ki se je prenašala iz roda v rod, so vedno več zaslužili, tako da je danes moj Bobi Palčka zelo bogat. Meni to sploh ni mar. Ampak za Paličnjakinjo pa tega ne morem trditi. Prepričana sem, da ji gre samo za denar. Grozno si želi imeti svoj hotel, saj je brez prebite pare. To sem slišala, ko sem bila pri frizerju. Torej – zato ga je osvajala in da bi ga končno osvojila, hoče, da bi name čisto pozabil. Hoče tudi, da bi mislil, da sem tatica. Potem se bo v miru poročila z njim in imela dostop do njegovega premoženja. Ampak to se ne sme zgoditi! Saj mi bosta pomagali, kajne?

TAJA: Seveda bova. Pustite nama vašo telefonsko številko in ko se bova domislili, kako naj se lotiva tega, vas pokličeva.

DEBELA ENRIKA: Hvala! Najlepša hvala! (Vzame pest bonbonov in odide.)

TAJA: Misliš, da Paličnjakinja res namerava dobiti Bobi Palčko zaradi njegovega bogastva?

LIA (zamišljeno): Na vem. Verjetno že. Ampak Debeli Enriki sva obljubili svojo pomoč. Torej ji morava sedaj pomagati. Vrniti ji morava Bobi Palčko. Ubogi Debeli Enriki verjamem, da ne krade tega WC-papirja.

TAJA: Ja, jaz tudi. Mogoče ga tudi Paličnjakinja ne, ampak čisto nekdo drug.

LIA: Ja, mogoče je. Čeprav ne vem, koliko koristi ima od nešteto WC-rol. Ampak kakorkoli že, je od Paličnjakinje nesramno, da je speljala Bobi Palčko ubogi Debeli Enriki.

TAJA (se zasmeje): Torej v tem primeru rešujeva močnejše od šibkejših.

LIA: Važno je, da imajo tisti, ki jim pomagava, srce na pravem mestu. In če me moj šesti čut, ki sem ga podedovala po svoji prababici, ne vara, potem ga Debela Enrika ima na pravem mestu.

TAJA: In če mene ne vara moj šesti čut, ki sem ga podedovala po teti, potem ga Paličnjakinja nima. Ampak, kaj pa Bobi Palčka?

LIA: Ah, on je samo ubogi moški v svetu debelih in suhih žensk. In ker je samo moški, je podlegel čarom vitke Paličnjakinje in pozabil na malo močnejšo Debelo Enriko. Ampak medve mu bova pomagali vrniti spomin.

TAJA: Ja, bova! Kaj bova storili najprej? (Lia se skloni k njej in ji na uho šepetaje razloži načrt. Nato se nasmehneta in počita z dlanmi.)

2. DEJANJE

(Na odru je tema, vidijo se rahli obris stavbe. Dobro se vidi le svetleči napis na stavbi: PRODAJALNA PALOMA IZDELKOV. Pred stavbo sta dva grma. Izza vsakega grma kuka ena glava. To sta Lia in Taja, ki čakata na roparja. Kmalu se nekdo priplazi, je ves v črnem, vitek in ima rokavice, ki so pri nohtih obrezane, tako da gledajo ven dolgi in živo rdeči nohti.)

LIA in TAJA (planeta izza grma): STOJ!!

Roparju potegneta masko z obraza in vzklikneta: PALIČNJAKINJA!!!

PALIČNJAKINJA: Oh, oh, oh. Ne me prijaviti, prosim. Nočem v zapor. Naredila bom karkoli, kar hočeta. Proosim!

LIA: Aha, res lahko narediš nekaj.

TAJA: Ja! Izogibaj se Bobi Palčke. Če se mu še samo enkrat približaš, te prijaviva. Sedaj pa se nasmehni za dokaz! (Vzame fotoaparatus in stisne. Paličnjakinja zbeži.)

3. DEJANJE

(Lia in Taja sedita na postelji. Nekdo potrka. Ves razburjen vstopi Bobi Palčka.)

LIA: O, gospod Bobi Palčka! Kako gre kaj z WC-rolami?

BOBI PALČKA (zasoplo): To zdaj sploh ni pomembno. Morata mi pomagati poiskati žensko mojih sanj. Kar brez vzroka me je zapustila. (Lia in Taja si pomežikneta.)

TAJA (komaj zadržuje smeh): Res, kako ji pa je ime?

BOBI PALČKA: Paličnjakinja!

LIA (narejeno): Pa ne, da ste tudi vi šli na njene limanice?

BOBI PALČKA: Kaj? Kako?

TAJA: Oh, gospod Bobi Palčka. Na žalost vam moram povedati, da je želela le vaš denar.

BOBI PALČKA (tuli): Ne, ne, ne! Tega ne verjamem. Saj je sploh ne poznata. Zakaj pa me je zapustila, če je hotela moj denar, ha?

LIA (se zasmije): Ker sva ji medve prišli na sled. Ja, vse je res, gospod Bobi Palčka. Dobili sva jo pri dejanju. Kradla je vaš WC-papir, da bi mislili, da je Debela Enrika tatica. Pa tudi na policiji sem se pozanimala.

Veste, moja sestrična ima prijateljico, katere teta je poročena z nekim moškim, njegov brat pa je policaj. Baje ima policija zajeten dosje o njej. Z vašim denarjem je hotela zgraditi hotel. In to ne navaden. Hotela ga je spremeniti v pravo roparsko gnezdo.

BOBI PALČKA: Oh, oh, oh, oh! Kaj sem naredil? In uboga moja Debela Enrika! Mislita, bi me hotela nazaj?

LIA in TAJA (si pomežikneta): Ne veva, ampak lahko jo vprašate! (Vstopi Debela Enrika. Z Bobi Palčko se objameta, zavrtita in zaplešeta. Debela Enrika Bobi Palčko skoraj dvigne od tal. Lia in Taja se smejeta. Nenadoma nekdo potrka.)

LIA: Naprej! (Vstopi Paličnjakinja.)

PALIČNJAKINJA (skesano): Ne vem, če mi boste verjeli to, kar vam nameravam povedati. Zelo veliko sem premišljevala in prišla do sklepa, da lahko zaživim tudi pošteno. Žal mi je, ker sem hotela dobiti Bobi Palčko zaradi denarja. Iskreno mi je žal za vse, kar sem storila. Mi oprostite?

VSI (po kratkem molku): Seveda! (Sedejo na posteljo, se zabavajo in jedo čokoladne bonbone. Naenkrat le še odpirajo usta – oglasi se skrivnostna glasba iz začetka in skrivnostni glas začne govoriti.)

GLAS: Na ta srečni dan sta pojedli toliko čokoladnih bonbonov, da ju je začel boleti trebuh. Bili sta videti čisto navadni najstniki, čokoladni okoli ust. Ampak videz vara. Imeli sta posebno poslanstvo: Narediti nekaj za boljši svet! Pa čeprav samo pomagati zaljubljenca, od katerih eden pozabi, da je zaljubljen, da se zopet najdeta. Pa čeprav samo preprečiti sosedu pretepanje svojega psa.

Iz majhnih stvari zrastejo velike!!!

(Glasno se zabavajo naprej.)

KONEC

NAMESTO ZAKLJUČKA

*Naj se naša duša zvokom otroške besede odzove in kot rahel
dih se uglasí z njeno mehko melodijo,
da v nas skrita struna zazveni in srce spregovori.*

Sonja Dežman

VSEBINA

PIFLARJI.....	18
SANJE.....	18
POTOVANJE SKOZI ČAS.....	19
PRIMOŽ V GOZDU.....	19
MOJ SRNJAK PIKI.....	20
ŽVIŽGANJE.....	20
DELO NA NJIVI.....	21
LISICA IN GROZDJE.....	23
ZVONČKI.....	23
POČITNICE.....	24
DEŽUJE.....	26
ŽABICA MALA.....	26
PTIČEK ŽVRGOLI.....	26
DEBELO-SUHA SPLETKA.....	28
NAMESTO ZAKLJUČKA.....	37
PIFLARJI.....	18
SANJE.....	18
POTOVANJE SKOZI ČAS.....	19
PRIMOŽ V GOZDU.....	19
MOJ SRNJAK PIKI.....	20

<i>ŽVIŽGANJE</i>	20
<i>DELO NA NJIVI</i>	21
<i>LISICA IN GROZDJE</i>	23
<i>ZVONČKI</i>	23
<i>POČITNICE</i>	24
<i>DEŽUJE</i>	26
<i>ŽABICA MALA</i>	26
<i>PTIČEK ŽVRGOLI</i>	26
<i>DEBELO-SUHA SPLETKA</i>	28
<i>NAMESTO ZAKLJUČKA</i>	37

Letos, na dan desetega marca, praznuje OŠ Ljudski vrt Ptuj 39 let. To ni rojstni dan, na katerem bi praznovali dosežena leta, ampak je dolgo in uspešno obdobje učenja več generacij otrok in njihovega pripravljanja na življenje. To je čas uspešnega sodelovanja z učenci in s starši, lepih rezultatov učenja in dela, sposobnosti in pripravljenosti mladih src in rok.

ČAR BESEDE MOJE, ki je pred vami, je že drugo literarno glasilo, ki ga je izdala naša šola in je hkrati darilo naših učencev šoli za njen praznik.

Vsem, ki ste prispevali k nastanku šolskega glasila, se toplo zahvaljujem.

Urednica

V Ptuj, 10. marec 1997

Urednica: *Sonja Dežman*

Naslovnica in rač. oblikovanje: *Robert Ivanuša*

Izdajatelj: *OŠ Ljudski vrt Ptuj*

Tisk: *Tiskarna Vili Polajžer s.p., Ptuj, 1997*

Naklada: 230 izvodov

UDK

37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj.

1. izd. Ptuj: OŠ Ljudski vrt, 1997.

Domoznanski oddelek

37

ČAR besede moje
1996/1997

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

371.8:373.3(497.4 Ptuj)

6011895

COBISS o

**Osnovna šola
LJUDSKI VRT PTUJ**